

tages ogsaa at gjøre sig igjældende ved andre større Eiendomme paa Landet, om der endog ikke med dem er forbundet noget egentligt Landbrug, men hvor der dog er en større Samling af Beboere, hvad enten disse alle henhøre til een Huusstand eller ere deelte i flere forskjellige Familier med færliche Huusholdninger.

Det vil saaledes være fornødent at adskille de større, mere complicerede og stærkere befalede Eiendomme fra de mindre, og at henføre dem til 2 forskjellige Underafdelinger med et forskelligt Normalcontingent. I Mangel af noget andet mere tilfredsstillende Delingsfundament er det formeent, at Assurancesummernes Størrelse maatte afgive den almindeligste og paalideligste Udprægning af Eiendommens forskellige Bessaffenhed og den derved foranledigede større eller mindre Risiko for Brandforsikringen, og er et Belp af 5,000 Rd. anseet som den meest passende Grændse.

Til den høiere betalende Afdeling er da endvidere fundet at burde henføres, uden Hensyn til Assurancesummernes Størrelse, de ovennævnte Apotheker, Bagerier og Køller, saavel som Smedier, der ifølge Erfaring medføre større Brandfare end Beboelsesleiligheder og andre Landbygninger af samme Størrelse og Byningsmaade.

Endskjøndt der paa Landet drives adskillige af de Haandværker, der ere anseete for brandsarlige i Kjøbstæderne, deels paa Grund af Bessaffenheden af det Materiale der forarbejdes, deels paa Grund af Maaden, hvorpaa dette skeer, t. Ex. Smederier, er der dog ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at tage Hensyn hertil ved Bestemmelsen af Landbygningernes Brandcontingent, idet slike Haandværker sjelden paa Landet drives i noget stort Omfang eller i særskilt dertil indrettede Værksteder. Controllen med slike Haandværker vilde derhos være forbunden med megen Besvær og i mange Tilfælde saa godt som umulig. Kun i de Tilfælde, hvor en Bygning er indrettet og bliver benyttet til en vis Fabrikation i det Større, som falder ind under Begrebet af Fabrikbrug eller i alt Fald nærmer sig til samme, bliver Bygningen, ved at henføres til Fabriklassen, at belægge

med et høiere Contingent. Hvor Tvivl derom maatte opstaae, bliver saadant at afgjøre efter Reglerne i §. 9.

Den 3die Hovedklasse vil altsaa omfatte alle Bygninger, som benyttes til Fabrikbrug (derunder dog ikke indbefattede de særlig indrettede Beboelsessteder for Fabrikpersonalet, sefr. Pag. 4 og 5), eller andre industrielle Anlæg, der et kunne betragtes som Huusbrug eller sædvanligt Haandværk, hvorelblandt Møller. Til nærmere Veiledning i saa Henseende er i Lovudkastet, efter Forhandling med Fabrikdirecteuren, opregnet en Deel Fabricationer, som hyppigst forekomme her i Landet. Endvidere er hertil henført adskillige Bygninger, der med Hensyn til Brandfarlighed maae sættes ved Siden af Fabrikker, saasom de, hvori bruges Dampmaskine, skjøndt ikke til nogen egentlig Fabrikvirksomhed, Kroer, offentlige Forlystelsessteder, Theatre o. desl.

Det Characteristiske ved denne Klasse er fornemmelig megen Brug af Ild og Lys, navnlig i Forbindelse med Behandlingen af letfængelige Stoffer, eller Færdsel af mange Mennesker, eller begge Dele tillige. Da imidlertid ogsaa her Brandforsikringens Risiko er meget forskellig, er det fundet nødvendigt, ligesom ved Stamklassen, at dele de til denne Hovedklasse henhørende Bygninger i 2 Underafdelinger med et forskelligt Normalcontingent. En Deel Fabrikker vil have Bygninger, der henhøre under begge Afdelinger. Under den sidste Afdeling er blandt de meest brandsarlige henført Vindmøller, Theatre, samt Køller og Maltgjørerier, hvori findes Træslager, om disse Bygninger endog kun anvendes til Huusbrug.

Da det hidtil er antaget, at Krudtmøller og Krudttaarne ikke kunne forsikres i den almindelige Bygningsforsikring, sefr. Gen. Ud. D. og Com. Coll. Sfr. af 19de Januar 1811, er det anseet ufornødent i Lovudkastet nærmere at berøre dem, hvorimod det ved en Omarbejdelse af Brandforsikringsanordningerne vil kunne komme under Oerveielse, om slike Bygninger skulle være udelukkede, eller om de, saaledes som Tilfældet er i Norge, skulle